

Κήρυγμα Μητροπολίτου Πατρῶν Χρυστόμου τὴν Κυριακὴ τῆς Ορθοδοξίας

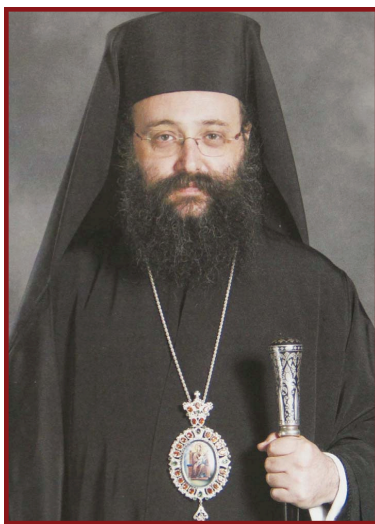
Ἡ πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν εἶναι ἀφιερωμένη στὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μέσα ἀπὸ τὴν ἐορτὴ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, μεταφερόμεθα στὸ γνήσιο κλίμα τῆς σχέσεως τοῦ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ δημιουργηθέντος ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεῖο Πλαστοργό του.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐκφράζει τὴν οὐσιαστικὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν συνάνθρωπο, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν κτίση ὁλόκληρη.

Εἶναι ἡ ἴδια ἡ ζωὴ, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἐδόθη μέσα ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐσαρκώθη καὶ προσέλαβε τὸ ἀνθρώπινο φύραμα, ὥστε νὰ θεώσῃ τὸ πρόσλημα σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου. Εἶναι ἐξ' ἄλλου τοῖς πᾶσι γνωστὸ ὅτι, ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, ὡς ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Ἡ Ὁρθοδοξία ἐπομένως εἶναι ἡ ζωὴ, ἀφοῦ ὄχι μόνο μιλάει, ἀλλὰ ἔχει καὶ προσφέρει τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ διαθέτει τὸν ἀληθινὸ καὶ τέλει ἄνθρωπο.

Γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἡ μόνη λύση στὰ ὅποια ἀνθρώπινα προβλήματα, ἡ μόνη διέξοδος ἀπὸ τὰ σκοτάδια καὶ τὰ φοβερὰ τέλματα στὰ ὁποῖα εὐρίσκεται ἡ ἀνθρωπότητα. Ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς ἀλήθεια, ὡς θεανθρώπινη κοινωνία, ὡς ἡ μόνη ἐλπίδα, εἶναι ὁ μόνος δρόμος νὰ ἐξέλθωμε ἀπὸ τὴν ἀπαίσια κόλαση στὴν ὁποία καταδικάσαμε τὸν ἑαυτὸ μας, ζώντας παρὰ – λόγον ἢ καλύτερα βασιανιζόμενοι μέσα στὴν ἀλογία τῶν παθῶν.

Αὐτὸ τὸ γνήσιο πνεῦμα, τῆς οὐσιαστικῆς καὶ σωτήριας σχέσεως, τῆς σταυροαναστάσιμης κοινωνίας μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, τὸ ἐκφράζει μυστηριακὰ, μόνο, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὡς κατέχουσα καὶ διαφυλάττουσα, ἀκενοτόμητη, τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀλήθεια. Τὸ ἐκφράζει μέσα ἀπὸ τὴν ὅλη ζωὴ καὶ πορεία της μέσα ἀπὸ τὴν μυστηριακὴν ζωὴ της, μέσα ἀπὸ τὴν παράδοσή της.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ταυτισμένη μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο ἀπαγγέλλομε κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὁμολογοῦμε αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. «Πιστεύω... εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν».

Δὲν ὑπάρχουν πολλές Ἐκκλησίες. Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἀγία καὶ καθολικὴ καὶ ἀποστολική. Ἄρα ὅλες οἱ ἄλλες ὁμάδες οἱ αὐτοαποκαλούμενες Ἐκκλησίες, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ὄρου, διότι ἡ ἀλήθεια εἶναι μία, δὲν μοιράζεται, δὲν κομματιάζεται δηλαδή. Ὅποιοι ἀποκόπτεται ἀπὸ τὴν μόνη ἀλήθεια καὶ τὴν μία Ἐκκλησία, αὐτομάτως ταυτίζεται μὲ τὴν αἵρεση, ἀφοῦ δὲν συμφωνεῖ εἰς ἓνα ἢ περισσότερα σημεία μὲ τὴν μία πίστι.

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια διεκήρυξαν καὶ γι' αὐτὴν ἀγωνίστηκαν μὲ παρρησία, μέχρις αἵματος πολλάκις οἱ πυρφόροι ἀγωνισταί, Πατέρες καὶ Μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῶν ἀποστολικῶν χρόνων μέχρι σήμερα.

Ἡ Δύση, ὡς ἀλλοιώσασσα αὐτὴ τὴν διδασκαλία ἀπέκοπη ἀπὸ τὴν ἄμπελον τοῦ Κυρίου μὲ ὅλα τὰ φρικτὰ ἐπακόλουθα, μὲ τὶς γνωστὲς ἀντιθέσεις, μεταξύ τῆς Θεολογίας καὶ τῆς ζωῆς, τὶς αὐθαίρετες ἐρμηνεῖες, τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν πρώτη, τὴν ἀρχέγονη δηλαδή πατερικὴ παράδοση, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γεννηθοῦν ὅλα τὰ σύγχρονα, ἀθεϊστικὰ καὶ ψεύτικα κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ἢ τὰ λεγόμενα πολιτιστικὰ κινήματα, τὰ ὁποία στὸ τέλος ἀντὶ νὰ ἐνισχύουν, ὡς ψευδῶς κατ' ἀρχὰς διακηρύττουν, ἀπογοητεύουν τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα, τῆς ἀπομακρύνσεως δηλαδή, τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν μία καὶ σώζουσα ὁδὸ καὶ ἀλήθεια καὶ τὴν πτώση τῆς Δύσεως, γράφει χαρακτηριστικά:

«Εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὑπάρχουν τρεῖς κυρίως πτώσεις: τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἰούδα, τοῦ πάπα. Ἡ οὐσία τῆς πτώσεως εἰς τὴν ἁμαρτίαν εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια: τὸ νὰ θέλῃ κάποιος νὰ γίνῃ καλὸς διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Τὸ νὰ θέλῃ κανεὶς νὰ γίνῃ τέλειος διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ὁ ἄνθρωπος ἀσυναισθήτως ἐξισοῦται μὲ τὸ διάβολο..

Καὶ εἰς τὴν ὑψηλοφροσύνη του αὐτὴν διὰ μιᾶς ἔγινε διάβολος, τελείως κεχωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὅλος ἐναντίον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ οὐσία τῆς ἁμαρτίας λοιπόν, πάσης ἁμαρτίας συνίσταται εἰς αὐτὴν τὴν ἀλαζονικὴν αὐταπάτην.

Αὐτὴ εἶναι ἡ οὐσία καὶ αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, τοῦ Σατανᾶ. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλο τί παρὰ νὰ μὴ θέλῃ κανεὶς νὰ μένῃ εἰς τὴν φύσιν του, τὸ νὰ μὴ θέλῃ ἐντὸς του τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Σὲ ἄλλο σημεῖο ὁ ἴδιος ἀναφέρει: «Τὸ δόγμα τοῦτο (τὸ ἀλάλητο τοῦ πάπα) ἔχει κοσμοϊστορικὴν σημασίαν δι' ὅλην τὴν τύχη τῆς Εὐρώπης, μάλιστα δὲ διὰ τοὺς ἀποκαλυπτικοὺς καιροὺς τῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει ἤδη εἰσέλθει.

Διὰ τοῦ δόγματος αὐτοῦ ὅλοι οἱ Εὐρωπαϊκοὶ ἀνθρωπισμοὶ ἀπέκτησαν τὸ ἰδεῶδες καὶ τὸ εἰδωλόν των: ὁ ἄνθρωπος ἀνεκηρύχθη ὑπερτάτη θεότης, πανθεότης. Τὸ εὐρωπαϊκὸν οὐμανιστικὸν πάνθειον ἀπέκτησε τὸν Δίαν του...Τὸ δόγμα περὶ τοῦ ἀλαλήτου τοῦ πάπα εἶναι νιτσεϊκὴ κατάφασις εἰς ὁλόκληρον τὴν δημιουργίαν τοῦ εὐρωπαϊοῦ οὐμανιστικοῦ ἀνθρώπου».

Σήμερα ἐπιχειρεῖται μέσα ἀπὸ ἓνα πνεῦμα, τὸ ὁποῖο εἶναι ξένο μὲ τὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια καὶ τὴν μία σώζουσα πίστι, νὰ ὁδηγηθῇ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος σὲ πνευματικὸ χάος, ἀφοῦ ἀγνοεῖ τὴν ἀσκητικὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ δὲν γνωρίζει τὸ βαθύτερο πνεῦμα τῆς παραμονῆς στὴν Ἀποστολικὴ παράδοση.

Μιλώντας πρὸ ἡμερῶν μὲ μορφωμένο καὶ εὐγενῆ ἄνθρωπο διεπίστωσα τὸ κακὸ ποὺ ἔχει ἐπέλθει στὶς ψυχὰς τῶν νέων ἀνθρώπων, ἀφοῦ μέσα ἀπὸ ἓνα πνεῦμα ὅπως τῆς θεωρίας τῶν κλάδων καὶ ἄλλων ὁμοίων διδασκαλιῶν, τὶς ὁποῖες δυστυχῶς ἔχουν υἱοθετήσῃ καὶ τινες καινοτόμοι παρ' ἡμῖν, ἔχει ἐπέλθει ἄμβλυνσις τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν αἰσθητηρίων. «Ὅλοι εἶναι Χριστιανοί, σὲ τί διαφέρομε ἄρα γε; Στὸν ἴδιο Θεὸ δὲν πιστεύομε;»

Ἡ θεωρία ποὺ ἀνέφερα προηγουμένως, ἡ τῶν κλάδων δηλ. λεγομένη, πρεσβεύει ὅτι, ὅλες οἱ Χριστιανικὲς ὁμολογίες, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποτελοῦν κλάδους ἑνὸς δένδρου, ἐκείνου τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ ἡ κάθε μία ἔχει μέρος τῆς ἀληθείας.

Αὐτὴ ἡ διδασκαλία δυστυχῶς ἔχει ἀλώσει πολλές ψυχὰς, μάλιστα δέ, σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἐπρωχεύσαμε πνευματικῶς, ἀφοῦ δὲν βιώνομε τὴν βαθειὰ πνευματικὴ διάσταση τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μιὰ ἄλλη θεωρία ἐξ' ἴσου ἐπικίνδυνη, εἶναι

ἐκείνη τῶν «δύο πνευμόνων», τὴν ὁποίαν ἐφεύρον οἱ δυτικοὶ καὶ δυτικοτραφεῖς καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ Ἐκκλησία, ἀναπνέει μὲ δύο πνεύμονες δηλ. μὲ τὸν ἀνατολικὸ καὶ τὸν δυτικόν.

Δυστυχῶς μὲ τὶς σατανοκίνητες αὐτὲς θεωρίες, πὺ τόσο κακὸ ἔχουν κάνει σήμερα, πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν ὀδηγηθεῖ στὴν ἀπώλεια, ἀφοῦ ὁ δρόμος γιὰ μιά τέτοια θεώρηση τῶν πραγμάτων, εἶναι εὐκόλος, λόγω τῆς σχετικοποιήσεως τῆς πίστεως καὶ τῆς ὠραιοποιήσεως τῆς ὁποίας ἀγωνιστικῆς διαθέσεως γιὰ τὴν διατήρηση ἀνοθεύτου τῆς ἀποκεκαλυμμένης καὶ ἀποστολικοπαραδότου πίστεως καὶ ζωῆς.

Πετῶντι καλάμφ θὰ ἀναφερθῶ στὸ λεγόμενο διαθρησκευτικὸ συγκρητισμό, βάσει τοῦ ὁποίου οἱ δογματικὲς διαφορὲς μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐτεροδόξων εἶναι κάποιες τυπικὲς καὶ μόνο παραδόσεις κάθε «Ἐκκλησίας» πὺ δημιουργήθηκαν στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Αὐτὲς πρέπει νὰ τὶς παραβλέπουμε καὶ νὰ τὶς προσπερνοῦμε χάριν, ἰσχυρίζονται οἱ ὑποστηρικτὲς των, τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ ἡ θεωρία εἶναι τελείως ξένη μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὑπάρχει μεγάλη καὶ σαφὴς, βεβαίως, διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀληθείας καὶ τῶν διαφόρων παραδόσεων τῶν κατὰ τόπους «Ἐκκλησιῶν».

Τέλος θὰ κάνω ἀναφορὰ σὲ μιά πολὺ ἐπικίνδυνη θεωρία, τὴν λεγομένη τοῦ «διαθρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ». Ὅσοι ἀκολουθοῦν αὐτὴ τὴ θεωρία, δυστυχῶς καὶ τινες «ὀρθόδοξοι θεολόγοι» πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν κοινὰ σημεῖα ὅχι ἀπλῶς σὲ ἐξωτερικὰ ζητήματα, ἀλλὰ κοινὰ θεολογικὰ σημεῖα, στὰ ὁποία μποροῦμε νὰ στηριχθοῦμε, γιὰ νὰ προχωρήσωμε σὲ μιά θρησκευτικὴ ἐνότητα στὴν οἰκουμένη.

Εἶναι φανερό ὅτι οὔτε αὐτὴ ἡ θεωρία δύναται νὰ εὐσταθήσῃ καὶ νὰ ὀδηγήσῃ σὲ δρόμους σωτηρίας.

Στὴν Πατρίδα μας πολλές φορές βρῆκαν πρόσφορο ἔδαφος ὅλες αὐτὲς οἱ ἀλλότριες καταστάσεις καὶ δυστυχῶς διέβρωσαν τό οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδόξου παραδόσεώς μας, εἴτε μέσα ἀπὸ τὴν τέχνη, ὅπως εἶναι ἡ ἀρχιτεκτονική, ἡ

ἀγιογραφία, ἡ μουσική καὶ εἴτε γενικώτερα μέσα ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς.

Ὁ Κωστής Μπαστιάς παρουσιάζει μὲ τὰ λόγια τοῦ Παπουλάκου ὅλη τὴ τραγωδία τῆς ἀλλοιώσεως τῆς παραδόσεώς μας μὲ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ Γένους.

«Τ' ἄθεα γράμματα παραμέρισαν τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγωνιστὲς καὶ βάλανε στὸ κεφάλι τοῦ Ἑθνους ξένους καὶ ἀπίστους γραμματισμένους, πὺ πᾶνε νὰ νοθέψουνε τὴ ζωὴ μας. Τ' ἄθεα γράμματα κόψανε τὸ δρόμο τοῦ ἔθνους καὶ τ' ἀμποδᾶνε νὰ χαρῇ τὴ λευτεριά του. Εἶναι ντροπὴ μας, ἓνα γένος πὺ μὲ τὸ αἷμα του πύργωσε τὴ λευτεριά του, πὺ πορπάτησε τὴ δύσκολη ἀνηφοριά, νὰ παραδεχτῇ πὺς δὲν μπορεῖ νὰ πορπατήσῃ στὸν ἴσιο δρόμο ἅμα εἰρήνεψε κι ὅτι δὲν ξέρουμε μεῖς νὰ συγυρίσουμε τὸ σπῖτι, πὺ μὲ τὸ αἷμα μας λευτερώσαμε, ἀλλὰ ξέρουν νὰ τὸ συγυρίσουν ἐκεῖνοι πὺ δὲν πολέμησαν, ἐκεῖνοι πὺ δὲν πίστεψαν στὸν ἀγῶνα, ἐκεῖνοι πὺ πᾶνε νὰ μᾶς ἀποκόψουνε ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ πασχίζουνε νὰ μᾶς ρίξουνε στὴ σκλαβιά ἄλλων ἀφεντάδων, πὺ νὰ πιὸ δαιμονισμένοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Γιατί καὶ κεῖνα πὺ σεβάστηκεν ὁ Τούρκος, τ' ἄθεα γράμματα τὰ πετᾶνε καὶ πᾶνε νὰ τὰ ξερριζώσουνε. Ἀφανίζουνε τὰ μοναστήρια, πομπεύουνε τοὺς καλογέρους καὶ τὶς καλόγριες, κλέβουνε τ' ἅγια δισκοπότηρα καὶ τὰ πουλᾶνε γι' ἀσήμερι πὺ θὰ στολίσει τὶς βρωμογυναῖκες. Ἀρπάζουνε τ' ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὰ βάζουνε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἐξουσίας τους, πὺ τὰ ὀρίζει κατὰ τὰ νιτερέσια τῆς. Τ' ἄθεα γράμματα ὑφαίνουνε τὸ σάβανο τοῦ Γένους. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ γράμματα θὰ μάθουμε στὰ παιδιὰ μας; Κι ἂν ἀκόμα συναχτοῦν ὅλοι οἱ ἄθεοι γραμματισμένοι καὶ στιφτοῦνε σὰν τὸ λεμόνι, δὲν θὰ πετύχουν νὰ γράψουν μιάν ἀράδα πὺ ν' ἀξίζει, μιά γραμμὴ ἀπ' τὰ βαγγέλια. Ἀλλὰ τί λέω μιάν ἀράδα; Οὔτε μιά λέξη πὺ νὰ μοιάζῃ μὲ μιά του Θεοτοκικοῦ αὐτοῦ βιβλίου. Γιατί κάθε τί ἐκεῖ μέσα εἶναι λόγος Κυρίου, εἶναι σοφία ὀρθὴ καὶ τὰ ὅσα λέει τὸ χτίσμα δὲ γίνεται νὰ φτάσουν τὸ λόγο τοῦ Πλάστη. Ἀντὶς νὰ μαθαίνουμε στὰ παιδιὰ μας ἀπ' τὰ ἅγια συναξάρια τὸ πὺς ζήσανε οἱ ἅγιοι τῆς Χριστιανοσύνης καὶ τὸ πὺς μαρτυρήσανε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τοὺς μαθαίνουμε τὴν

ιστορία τοῦ κολασμένου κόσμου.

Γιατί δύο λογῶ εἶναι καὶ οἱ ἱστορίες. Εἶναι ἡ ἁγιασμένη καὶ ἡ κολασμένη ἱστορία. Ἀδιάκοπα φανερώνουμε τὴν κολασμένη εἰκόνα τοῦ κόσμου καὶ σιγὰ σιγὰ καταφέραμε νὰ πιστέψουνε πὼς ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι ἡ γνήσια εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου καὶ πὼς ὅξω ἀπ' αὐτὴν ἄλλη ζωὴ δὲν ἐστάθη. Ὅλα τούτα εἶναι ἄτιμα ψέμματα, εἶναι τὰ ζιζάνια ποὺ σπέρνουνε στὸν ἀγρὸ τοῦ Κυρίου τ' ἄθεα γράμματα. Μᾶς μιλᾶνε γιὰ τοὺς ἀρχαίους, κι ἐγὼ ὁ ταπεινὸς κι ἀγράμματος κήρυκας τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ μας, σὰς λέω πὼς κανένας ἀρχαῖος δὲν ξεπερνᾷ σὲ παλληκαριά, σὲ μεγαλεῖο καὶ σὲ δόξα τὸν Ἅγιο Κοσμᾶ, τοὺς μάρτυρες καὶ τοὺς μεγάλους ἀσκητάδες. Γιατί ἂν ἐκεῖνοι πεθάνανε γιὰ μιὰ Πατρίδα, ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς μαρτύρησε γιὰ μιάν Ἑλλάδα τοῦ Χριστοῦ καὶ ὄχι γιὰ Ἑλλάδα δουλωμένη στὸν ἀντίχριστο. Διῶξετε ἀπ' τὸ χωριὸ σας τ' ἄθεα γράμματα. Σφαλίστε τὸ στόμα τοῦ ἀντιχρίστου καὶ σπρῶξετε τὰ παιδιὰ σας στὴ μάθηση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ».

Πιστεύουμε ὅτι αὐτοὶ οἱ λόγοι, εἶναι ἐπίκαιροι ἀφοῦ οἱ Νεοέλληνες ἔχομε κουραστῇ ἀπὸ τόσες θεωρίες μὲ δυτικὴ ἢ ἄλλή προέλευση καὶ

ἐπιζητοῦμε τὸ γάργαρα καὶ ξάστερο νερὸ τῆς Ὁρθοδόξου τροφοῦ μας Ἐκκλησίας, τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου ζωῆς καὶ παραδόσεως, τῆς ἀσκητικῆς καὶ μυστικῆς ὁδοῦ, τῆς φιλοκαλικῆς θεωρίας, τῆς γνήσιας πνευματικότητος ὅπως τὴν ἐξέφρασαν οἱ θεοφόροι Πατέρες μέσα ἀπὸ τὴν κάθαρση τῆς καρδίας καὶ τὸν φωτισμὸ τοῦ νοός, μέσα ἀπὸ τὴν νηπτικὴ θεωρία καὶ πράξη.

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ ζωὴ μας, εἶναι ἡ ρίζα μας, εἶναι ἡ πνοή μας, ἡ ὁποία κινεῖται πέρα ἀπὸ τὴν λογικὴ χωρὶς νὰ τὴν ἀπορρίπτει καὶ πέρα ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα ἀφοῦ ἐνδιαφέρεται καὶ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὰ ἄφθαρτα καὶ αἰώνια.

Ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς ζωὴ, ὡς ἀγάπη, ὡς ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον, ὡς Ἐκκλησία, ὡς φῶς, μπορεῖ νὰ νοηματίσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν κόσμο. Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστη, ὡς μητέρα φιλόστοργη, ὡς θησαυρὸς πνευματικὸς, ὡς ἀτίμητη παράδοση αὐτὴ καὶ μόνο αὐτὴ, μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ σύγχρονα ἀδιέξοδα καὶ φοβερὰ σκοτάδια στὰ ὁποῖα τὴν ὁδήγησαν ὅσοι θέλουν ἓνα τόπο χωρὶς σπονδυλικὴ στήλη, χωρὶς δηλαδή Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, Ὁρθόδοξη πίστη καὶ παράδοση.

ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ: 6977582800

CΤΩΜΕΝ ΚΑΛΩC

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩC ΠΑΤΡΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν

κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙC ΠΑΤΡΩΝ

N. Βότση 34, Τηλ. : 2610-320.602, Fax: 2610-279.533 email: i-m-patron@otenet.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασταύρου

ΥΠΕΥΘΥΝΟC ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. Κούλης, Ψηφιακές Εκτυπώσεις, email: paulkoulis@gmail.com